

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

15 Vtrum ille, qui est baptizatus transmittat peccatu[m] originale in
prolem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

hypocritis, sicut in inferno, unde ibi subdit. Ibit erit stertus & stridor dentium. Si autem aliquis non multum in talibus excedat, potest bona fide fieri ab aliquo, qui vult secundum decemiam sui status mortem gerere his quibus conuenit.

QVÆSTIO VIII.

DEINDE quantum est de elemosynis quas sunt pro mortuis.

¶ Et circa hoc quaerita sunt duo.

¶ Primo, Vtrum mortuus patitur aliquid detrimentum, si executor eius differat dare elemosynas, quas ipse in testamento dari mandauit.

¶ Secundo, Vtrum executor licite possit differre distributionem elemosynarum ad hoc quod res defuncti melius vendantur in posterum.

ARTICVLVS XIII.

Vtrum mortuus aliquid detrimentum sentiat ex hoc, quod elemosynas, quas mandauit dari, retardantur.

CIRCA primum sic proceditur. Videtur quod mortuus nullum detrimentum sentiat ex hoc, quod elemosynas, quas mandauit dari, retardantur. Huiusmodi enim retardatio procedit ex negligentia executoris, sed negligentia vnus non imputatur alteri, ergo nullum detrimentum mortuus patitur ex huiusmodi tarditate.

SED CONTRA est, quod propter huiusmodi tarditatem retardantur orationes & sacrificia, que fierent pro anima defuncti, ex quibus plurimum iuuaretur, ergo ex huiusmodi tarditate patitur detrimentum.

RESPON. Dicendum, quod hic est opus duplici distinctione. Primo quidem ex parte ipsius detrimenti: distinguendum est enim duplex detrimentum. Nam quoddam detrimentum est, quod pertinet ad tolerantiam poenae, secundum illud quod habetur 1. Cor. 13. Si cuius opus arserit, detrimentum patietur. Aliud autem quod pertinet ad subtractionem remedii. Secundo etiam distinguendum est ex parte elemosynae, circa quam potest considerari etiam detrimentum ipsius elemosynae, & effectus ipsius. Quantum ergo ad meritum elemosynae nullum detrimentum patitur defunctus ex praedicta tarditate, maxime si quantum in ipso fuit curam adhibuit, ut huiusmodi elemosynae cito darentur, quia meritum principaliter ex voluntate & intentione dependet: sed quantum ad effectum elemosynae patitur detrimentum, non quidem ut pro iusmodi tarditate puniatur, sed quia remedium ei non adhibetur, dum suffragia differuntur, ex quibus plurimum iuuaretur.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod negligentia vnus non imputatur alteri ad poenam, potest tamen redundare in alterum quantum ad defectum remedii, secundum quod vnus homo ab alio iuari potest.

ARTICVLVS XIII.

Vtrum executor debeat tardare distributionem elemosynarum ad hoc, quod res defuncti melius vendantur.

CIRCA secundam sic proceditur. Videtur, quod executor debet tardare distributionem elemosynarum ad hoc, quod res defuncti melius vendantur. Quia ex hoc sequitur quod plures elemosynas poterit facere pro defuncto, ex quibus defunctus magis iuuabitur, ergo si differat, videtur quod laudabiliter & fideliter hoc faciat.

SED CONTRA est, quia ex tarditate elemosynarum sequitur retardatio remedii, quo forte defunctus indiget, ergo videtur quod huiusmodi retardatione grauetur defunctus potius quam iuuetur.

RESPON. Dicendum. In mora modici temporis non videtur esse magnum periculum. Unde si executor per modicum tempus elemosynas dare differat, ut rebus defuncti melius venditis ampliores elemosynas dare possit, laudabiliter hoc facit. Si vero econuerso per multum tempus differat elemosynas distribuere, ut non multo ampliores elemosynas faciat, non videtur esse absque culpa, quia forte defunctus a purgatorio liberaretur, in quo excellenti remedio suffragiorum maxime necessarium erat: hoc autem requirit prudentis executoris examen, ut se consideratis dilatione temporis, & conditione personae que creditur citius vel tardius liberanda, & etiam quantitate augmenti elemosynarum, faciat quod videbitur expedire defuncto.

QVÆSTIO IX.

DEINDE quantum est de peccatis.

¶ Et circa hoc quaerita sunt tria.

¶ Primo, De peccato originali, vtrum ille qui baptizatus est, transmittat peccatum originale in prolem.

¶ Secundo, De peccato actuali in generali, quid sit prius, vtrum auertio a Deo, vel conuersio ad commutabile bonum.

¶ Tertio, Specialiter de mendacio, quod mendacium sit grauius, vtrum illud quod fit verbo, vel illud quod fit facto.

ARTICVLVS XV.

Vtrum ille qui est baptizatus, transmittat peccatum originale in prolem.

CIRCA primum sic proceditur. Videtur quod ille qui est baptizatus, non transmittat peccatum originale in prolem. In eo enim qui nascitur, tria possunt considerari, scilicet corpus, anima, & unio utriusque: sed non contrahit peccatum originale secundum corpus, quod contrahit a parentibus, quia parentes erant totaliter a peccato originali mundati, similiter etiam nec secundum animam quam habet ex creatione Dei, in quem peccatum non cadit, & per consequens neque etiam secundum unionem utriusque, ergo ille qui nascitur ex baptizatis, nullo modo contrahit peccatum originale.

SED CONTRA est, quia remedium non adhibetur nisi uulneri: sed baptismus, qui est medicinale remedium contra uulnus originalis peccati, adhibetur paruulis baptizatorum filijs secundum eodem ecclesiae consuetudinem, ergo paruuli baptizatorum filij cum originali peccato nascuntur.

RESPON. Dicendum, quod peccatum, quod ex transgressione primorum parentum in omnes posteros originaliter demanatur, non aboletur nisi per gratiam Christi, qui de peccato damnauit peccatum in carne, ut dicitur ad Romanos octauo, sed hoc quodam ordine peragitur. Nam primo in

Et in or. 13. de ma. q. 4. ar. 1. & 8. & 12. q. 2. ar. 1. & 4.

4. d. 4. q. 2. & 1. q. 2. ad 4.